

l'actitud de la burgesia en aquesta qüestió? La representava, Desclot? I la del poble comú? I la de la noblesa? Cap noble no és esmentat pel seu nom entorn del Rei quan aquest morí. ¿Eren tots partits amb l'Infant per a l'empresa de Menorca? Només vagament són esmentats *barons e cavallers* entre els circumstantants. Desclot accentua la nota religiosa al darrer capítol. Com diu l'editor (I, 98), els seus informadors foren eclesiàstics. Potser, però, també duia l'aigua al seu molí.

Les nostres quatre grans cròniques tenen una intenció vindicativa de la política reial, o de la dinàstica, si pensem en Muntaner. Eren *del règim*. ¿No hi havia d'altres veus ni d'altres programes en relacions joglaresques compostes fora de la influència de l'afalac o de la tònica propagandística imposats per les corts? Des del moment que és un fet l'existència de tals relacions, bé que un tan fragmentari i tan feble ressò ens n'hagi arribat, tenim dret a preguntar-nos-ho. Ja sé que tals problemes no són purament literaris, però tampoc no ho són les cròniques, i sempre, en els testimonis escrits del passat, hi cerquem una interpretació de la vida de llur temps.

Jordi RUBIÓ

Pàgines escollides de sant Vicent Ferrer. Selecció i anotació per JOAN FUSTER. Barcelona, Editorial Barcino, 1955. 96 pàgs. (CPB, CLXXII).

Dins la sèrie de volums de la CPB que posen a l'abast del lector modern seleccions de les obres dels nostres escriptors clàssics, l'antologia de l'obra de fra Vicent Ferrer, feta i anotada pel senyor Joan Fuster, és una aportació reeixida.

En el pròleg (pàgs. 5-12), l'autor ens dóna unes notes biogràfiques de l'orador valencià, descriu els trets principals de la seva obra d'una manera succinta però clara i ponderada, i, després d'una nota bibliogràfica, exposa el criteri seguit en la selecció dels textos. El problema del criteri a seguir en la tria és veritablement bàsic en aquestes antologies de divulgació, d'una extensió reduïda. Davant l'obra d'un autor que ens ha deixat textos relativament curts, com és el cas de sant Vicent Ferrer, hi ha dos camins extrems: escollir textos complets, la qual cosa permet de fornir una idea més exacta de l'escriptor en conjunt, però que sovint obliga a acceptar passatges de poc interès i repeticions formulàries, o bé triar fragments especialment interessants, que donen, però, una idea incompleta de l'obra. El senyor Fuster ha optat per una solució de compromís, creiem que encertadament. Així, ens dóna dos sermons sencers, molt suggestius, amb els quals el lector es pot fer una idea de l'estructura de les prèdiques vicentines. I a continuació fa una selecció de passatges particularment representatius, tot agrupant-los en quatre seccions: *La predicació*, *La reformació moral*, *La mort i el judici* i *Exemplari*. Hom pot adquirir d'aquesta manera un concepte força complet del que és l'obra del sant valencià en allò que té de valor actual i en allò que té de valor històric.

El text és basat en l'establert pel canonge Sanchis i Sivera en les seves dues principals edicions de sermons de sant Vicent,¹ i la grafia ha estat moder-

1. *Quaresma de Sant Vicent Ferrer predicada a València l'any 1413*, Introducció, notes i transcripció por JOSEP SANCHIS SIVERA (Barcelona 1927); SANT VICENT FERRER, *Sermons*, A cura de JOSEP SANCHIS SIVERA, vols. I (1932) i II (1934) (ENC, sèrie B).

nitzada, sempre amb bon sentit. Unes abundantíssimes notes faciliten la comprensió del text per a un lector modern, car la majoria són explicatives de formes o expressions arcaiques o dialectals. Les notes erudites es limiten, quasi exclusivament, a identifications de cites bíbliques.

Em plau d'afegir que el Sr. Fuster ens dóna no solament una antologia excellent en el seu gènere de divulgació, sinó també unes ratlles que són un model de llengua literària moderna.

Jordi CARBONELL

MARIO RUFFINI: *La composizione del «Liber Tobiae» nella versione catalana della «Biblia Rimada» di Siviglia*. Bra, Istituto Tecnico Commerciale, 1954-1955. 56 pàgs. («Anuario».)

Als fragments de la *Biblia rimada* donats a conèixer per Miret i Sans i per Moliné i Brasés cal afegir la present edició del *Llibre de Tobies*, precedida d'un estudi sobre la seva composició, en el qual Ruffini ha establert la correspondència dels versos de Sevilla amb el text de la Vulgata, ha fet una llista de rimes i ha documentat amb nombrosos exemples els procediments de composició d'aquest text versificat de la Bíblia. Això fa veure que rarament aquesta obra és un càlc exacte de la Vulgata, car gairebé sempre abreuja o amplifica i cerca de donar una versió a l'abast de lectors senzills. La publicació del text de la Vulgata al costat del text català facilita aquest estudi comparatiu i permet de veure les supressions i les addicions pròpies de l'autor català. Una part important d'aquesta introducció és consagrada a l'estudi de les figures i dels ornaments d'estil propis del versificador.

La transcripció és fidel, bé que hi hem observat algunes confusions de lletres i algunes separacions defectuoses de paraules, unes i altres fàcils d'esmenar. Heus ací la transcripció correcta de les faltes que hem remarcat:

29: los presoners *él* confortaua || 122: E del seu fayt tuyt se *trufaven* || 168: E en infern *los* mals puniràs || 196: VII. qui *negú* no la tocà || 224: per què'ls auene tot *aycei* mal || 275: *Él* te uolrà molts béns donar || 278: *Dels* basans de fin argent || 344: Tan *tost* éls van apareylar || 410: A què és *bo* ne a què ualrà || 521: perquè Déus uos *a say* enviats || 537: Puys Thobies sa *muler* apellà || 583: frayre, dix *él*, bé sabs *per uer* || 646: Oy, fiyl molt car, per *uer* morré || 678: on poguesses *ésser* reptada || 732: E a tu *ret* grat e lausor || 785: Mas eu no *menuch* res corporal.

Després d'aquesta mostra esperem de poder veure l'edició completa de la *Biblia rimada* de Sevilla, que el Prof. Ruffini té anunciada dins la «Biblioteca Catalana d'Obres Antiques».

P. B.

G. MAUGARD: *Contes des Pyrénées*. Paris, Edit. Erasme, 1955. 246 pàgs.

En una època com la nostra, que tant afavoreix els estudis folklòrics, el llibre del Sr. G. Maugard és benvingut.

L'autor s'excusa de l'ambició del seu títol, ja que aquests *Contes del Pirineu* només han estat recollits en una part molt petita del Pirineu, o, més ben dit,